

Ada Tavşanlarımız Vardı

– CEM SULTAN · 01 Şubat 2013

Yıl 1938..Altı yaşımı henüz bitirmişim.
Babam rahmetli hayatta ve Prostattan
yatağa henüz düşmemişti..

Yozgat'taki evimizin Çamlığa bakan cephesinde,
bahçelerimiz vardı..Ön bahçe,alçak bir duvarla ayrılmış,
üzeri tahta parmaklıklı..Gene tahta parmaklıklı bir ka-
pıdan girilir..

Ortada toprak havuz,havuzun üzerini ,üzüm salkımla-
rıyla dolu ,dört direk üzerine yerleştirilmiş,şahane bir
ASMA kaplardı ;görmeğe değer..

Kanepeler,yerde minderler..Ders çalışmak için hep
onun altındayız..Salkımlar gel-gel ederken,hemen bir
duvarla ayrılmış orta bahçeye geçmek için,gene bir
tahta parmaklıklı kapı..

Bahçe ,Elma,Erik,Ayva,Ceviz,Kayısı ağaçlarıyla..Herbirinin bir-
kaç çeşidi..Tatlısı,ekşisi,mayhoşu..
Ağaçların tepelerinden inmezdik..Mahallenin çocukları
doluşurduk..Başka mahallenin çocukları da meyve toplamağa
gelirlerdi,Enalt duvara tırmanıp,bahçeye geçerek..

Korkardık,düşerler de,bir taraflarını kırarlar ! falan diye..
Duvarlar,yılların tahribatıyla pek de sağlam değildi zaten..
Anacığım rahmetli de, seslenirdi o çocuklara:
"..Evladım düşersiniz,bi tarafınız kırılır !..Duvardan değil,
gelin ön kapımız açık yavrum..Girin ,yeyin,yoplayın evinize
de götürün ! Evdekiler de yesinler.." Falan dese de,duvardan
ağaca çıkmış cocuklar,inmezler , " Yaaaa hanım teyze,gelelim
de,bizi dövesin,değil mi ?! " derler ve ille de duvarların,ağaç-
ların üzerinden inmezlerdi..

Ön bahçe de,yan duvarın dibinde tahtadan bir yuva vardı ve bir

dişi,bir erkek ADA TAVŞAN'ımız o yuvada yaşarlardı.

Bütün gün bahçeyi hallaç pamuğu gibi atarlardı ! Eşlemedikleri bir duvar dibi,kazmadıkları yer bırakmazlardı..

Anneciğim rahmetli,temizlemekle başedemezdi bu yaramazların eştiği,kazdığı yerleri.."Defet şunları Hacı beğğğ !,Bak heryerleri kazıyorlar,tandırılığın duvarından içeri girecekler ! Götürün şunları biyerlere !.." diye feryad etse de,babam rahmetli , ".. Hikmet, onlar da senin gibi ALLAH'ın HİKMETİ.." falan der ve hep geçiştirirdi..

Bir sabah,namaza kalkan babamın oda kapısından kafamı uzattım. Rahmetli,Kibleye / Çamlık'a bakan pencerelerden birinin önünde ve sedirde oturmuş tesbih çekiyor..

Beni hissetmişti galiba..Elini geriye uzatıp,tesbihin imamesiyle, "..gel,gel !.." dercesine bir işaretle beni yanına çağırıyordu.. Yanına vardığımda,beni sedire oturttu " .pencereden aşağı bak ! " anlamına,ön bahçeyi işaret ediyordu..

Baktım..Gördüklerimin şaşkınlığını,yetmişbeş yıl aradan sonra hâlâ yaşarım.. Gördüğüm şeye bir anlam veremiyordum..Tavşanların ikisi de bahçenin ortasındaydılar..Biri yere çökmüş,ön patilerini uzatmış, öteki,onun sırtına çıkmış..Yerdekinin sırtını adeta yoluyordu.. Yolduğu tüyleri de yan tarafa koyordu..

Sonra,üstteki,yere uzanıyor; bu sefer de biraz evvel yerde uzanmış olanın sırtına çıkıp,patileriyle,yerdekinin yoluyordu tüylerini. Ondan sonra da bahçenin çimlerini kırt-kırt yolmağa başlamışlardı.. Öyle hızlı çalışıyorlardı ki...

Akşam oldu,yemek yendi..Herkes odalarına çekildi..Uykudaydı bütün aile..Üç anne,dışarlarda biyerlerde leyli okuyanlar hariç, altı çocuk..

Sabah uyandığımda,babamı başicumda buldum.."..Kalk,gel,bak ne göstereceğim sana ?!.." diye aldı beni ve önbahçeye götürdü. Tavşanların kafesinin önünde durakladı..Tesbihinin imamesiyle,

kafesin kapısını araladı..

İki tavşan,kafesin köşelerine çekilmişler..Ortada bir futbol topu büyüklüğünde,yeşilli,beyazlı bir yumak !..

Rahmetli babamın bahçede aniden yere uzandığını gördüm..
Secdeye varmıştı..Ben de hemen onun yanında uzandım..
Babamın ağlamalarından ürkmüştüm..Esasen o hep ağlardı..
Kalkıp,kafesin ortasındak yumağı yavaş bir hareketle araladı,gene tesbihinin imamesiyle..

Gördüğüm şey,kırmızı-kırmızı,kıvıl-kıvıl bişeylerdi..
Tavşan yavrulamış,tüy ve ot karışımı yatağa yavrularını sarıp-sarmalamıştı..
Tavşanların bakışları da hayli ürkekti..

Babamın, anneme ".Onlar da senin gibi ALLAH'ın HİKMET'idir..
Onlar da burada kalacak,gitmeyecekler HİKMET !.." diye anacığım ,biraz da hafif sert bir ses tonuyla itirazını hatırlıyordum..

Evet,,ALLAH'ın HİKMETLERİNDEN BİR TANESİYDİ gördüğümüz.
Zaman-zaman çocuklarıma,torunlarıma; yeri geldikçe de arkadaşlarıma anlatırım bu gerçek yaşam hikâyemizi..

ÇOK BÜYÜKSÜN ALLAH'ım..HİKMET'inle,RAHMET'inle..
LÂ HAVLE VELÂ KUVVETE İLLÂ BİLLAH-ÜL ALİYYÜL AZİYYMM !..

Mehmet Cemalettin Bayhan- erdek- 11.05.2011